

НИКОЛАЙ ХАЙТОВ
СЛЪНЦЕ НЕНАГЛЕДНО

chitanka.info

Хубав следобед, слънчев и тих. На окосената ливада зад двора блещукат стръкчета невен. При сенокоса ги стъпкахме, но те са се изправили и ме гаят с оранжевите си очета...

Откъм село се чува кукуригане на петел! То е оповестяване на власт върху определена територия. Другите петли чуват кукуригането на съперника и не влизат в неговото царство, освен ако ще го оспорват с борба.

Искам този следобед да е мой. Да се чувствавам като петел — владетел на своето малко дворче и на своето броево време.

Тъпан се чува, сватба се е вдигнала някъде в Куклен... А тука — тихо и грее ли, грее кротичкото, есенното слънце... Тукашните аерозоли са комай тежки, не се подемаат нагоре и още не го засенчват.

Свети, Слънчице, докато можеш!... Докато черната дупка, от два и половина сантиметра, която според някои учени те разяжда, още не те е усмъртила и превърнала в тъмно кюлче. И ти, значи, имаш язва!... И ти си застрашено. Може би затуй те опипват изследователите-астрономи. Все мерят температурата ти, все определят пулса ти. Сега пък са установили, че ти се задъхваш, че се свиваш и разпуцаш. Астрономите са в ужас, защото пулсирането ти показвало, че не гориш с ядрено гориво, че в тебе не се извършвали ядрени процеси, както беше досега прието.

А с какво тогава ти гориш? Какво друго неизвестно, тайнствено гориво ти употребяваш, та се гърчиш и трепериш? Какво са протуберансите, които изригваш — бесните ония пламъци, дето ближат с езиците си Космоса около тебе? Какво са петната ти, дето карат земната пшеница по-бързо да расте, влошават успеха на учениците, тласкат вирусите на грипа към бързо размножаване, увеличават кръвното налягане, а понякога заставят и Земята да се гърчи и тресе заедно с тебе?

Какво пък са те?

Въпросите ни не са случайни, не! Ако знаехме как си ти направено, можехме и да те възпроизведем. Можехме да си направим ново слънце, когато ти станеш кюлче.

Ах, само ако знаехме какво става вътре в тебе!

Щипят учените с химикали бедничките ни неутрончета, бодат ги, обстрелват ги, мъчат ги на електрически столове, за да издадат те твоята върховна тайна, да те разберат как гориш и защо се нажежаваш,

защото мислят, коварните, сами да си направят Слънце!... Представяш ли си: Голямото Слънце угаснало, а в ковачницата на Земята се коват нови слънца... Какво боричкане ще бъде кому да свети изкуственото слънце! Ще има и грабежи на слънца, а и заравяния на слънцата може би. Ще има хора обилно да се гроят и припичат, а други — да зъзнат в Космическата нощ... Лакомията човешка е толкова голяма, че е готова и слънцето да глътне.

Днеска си толкова мило, Слънчице мое, толкова си кротичко, че ми домилява за тебе. Затуй съм разнежен и те предупреждавам: пази се от учените... Те вече тайфуните се канят да разиграват по своя воля, да ги хвърлят във война, да разтласкват с тях моретата и да вдигат океанските вълни на юруш срещу своите врагове... Те могат вече облаците да доят, градушката да превръщат в дъжд и дъждовете — в градушки. Посоката на ветровете могат да променят. Някой ден може да впрегнат и мълниите.

Затова, Слънце ненагледно, не дишай, не трепери! Не се издавай и доверявай! Не се оставяй да се вторачват в тебе, да те изучават и опипват, поне дотогава, докато разумът човешки върви след човешките нагони.

Защото няма нищо по-хубаво от тебе, Слънце, и в същност няма нищо извън тебе, независимо от тебе... Ти си всичко. А ние сме частици от твоята немирна, загадъчна енергия, заедно с нашите възвишени пориви и с нашата глупост.

Как Природата позволи появяването на глупостта, която дръзва да се зъби на самата Природа все по-ядовито и ожесточено?... Как се случи така? Или Естеството, щедро на всякакви опити, е решило да си направи шега? Или пък глупостта е брънка от веригата, която ще се свие около врата ни, когато настъпи уреченият час?

Мълчиш! Мълчиш, плъхтиш се и се потиш. Все едно. Аз искам да си все такава, каквото си било ти за нас от давни времена — просто Слънце и нищо друго. Не „небесно тяло“, не „звезда обикновена“ някаква си — една от хилядите милиарди останали звезди. Не! А Слънце, застинало горе на небето заради нас, човеците, за да ни огряваш и стопляш. За да ни галиш и пърлиш. За да ни радваш и влудяваш.

Затуй сега ще изляза на двора да се погрея, че и моите дни са преброени, особено слънчевите дни, и защото записан в гонитбата на

вечността, аз ще изгубя една от редките възможности да бъда един следобед с тебе — доволен и щастлив в твоите тихи, кротички, есенни прегръдки...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.